

* ג'ד'ד *

ב' וירא בלק בז'-צפור את כל-אשר-עשה ישראל לאמרין וחוץ בלק בר צפור. ית, כל העבר ישרא לאמוראה; וו'ג'ר מוֹאָב מִפְנֵי הָעַם מִאֶד כ' רב-הוּא וַיַּקְרֵא מוֹאָב מִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְחַיל מוֹאָבָה. מן גָּרָם עַמָּא. לח'א ארי sagi הוּא. ועקבת למוֹאָבָי, מן קָדָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; ו'יאמר מוֹאָב אל-זקנִי מדין עַתָּה יְלַחֲבוּ הַקָּהָל אֶת-כָּל-סְבִיבָתֵינוּ בְּלִחְזָה הַשׁוֹר אֵת יְרֵק הַשְׁדָה וּבָלְקָה בז'-צפור מלך למוֹאָב בעת ההוּא; ואמר מוֹאָב לסבי מדין. בعن. ישען קה'לא ית כל סחר'ננא. כמו דמליחיך תורא. ית יר'קא רתקלא. ובלק בר צפור, מלכא למוֹאָב בעדנא ההוּא; ★ ה' וישלח מלאכ'ים אל-בלעם בז'-בָּעָר פָּתֹורָה אֲשֶׁר עַל-הַגָּהָר אָרֶץ בְּנֵי-עַמּוּ לְקַרְא-לּוּ לְאָמֵר הַגָּה עַם יִצְא מִמּצְרִים הַגָּה כְּסָה אֶת-עַזְיָן הָאָרֶץ וְהַוָּא יָשַׁב מִמְּלָיִי: שלח אוגדין לות בלעם בר בעור. לפטור. ארם דעל פרת. ארע בני עמייה למקרין ליה. למימר. הא. עמא נפק מצרים הא חפה ית עין שם שא דארעא, והוא שרי מלכלי, ו' עטה לכה-גָּא אָרֶה-לִי אֶת-הָעַם הַזָּה בְּיַעֲזָם הוּא מִפְנֵי אָוָלִי אָוְכָל נְכָה-בָּבוּ וְאָגָרְשָׁנוּ מִזְ-הָאָרֶץ כ' יְדֻעַתִּי אֶת אֲשֶׁר-תְּבִרֵךְ מִבְּרֵךְ וְאֲשֶׁר תָּאַרְךְ יְוָאָרָה: וכען איתא בعن ליט לי. ית עמי הדין. ארי תקיף הוא מני. מאם אפ' לאגחא ביה קרב. ואטרכניה מן ארעה. ארי ידענא. ית דתבריך מברך, ודרתלווט ליט; ו'ילבו זקנִי מוֹאָב זקנִי מדין יוקסמים בידם ויבאו אל-בלעם וידברו אליו דברי בלק: ואלו. סבי מוֹאָב וְסַבִּי מִדִּין. וקסמיא בידיהן. ואותו לות בלעם, ומליilo עמייה פתגמי בלק; ח' ויאמר אליהם לינו פה הליילה והשבתי אתכם דבר באשר ידבר יהוה אליו וישבו שידי מוֹאָב עם-בלעם: ואמר להוז. ביתו הכא בלילה. ואתיב יתבען פתגמא. כמו דימיליל יי עמי, ואוריכו רברבי מוֹאָב עם בלעם; ★ ט' ו'יבא אלְהָיִם אֶל-בָּלָעָם ו'יאמר מֵהָנָשִׁים הָאֱלֹהָה עַמְּךָ: ואתא מימר מן קד'ם יי לות בלעם. ואמר. מן, גובריא האלין דעפן; ו'יאמר בלעם אלְ-הָאֱלֹהִים בלק בז'-צפור מלך מוֹאָב שלח אליו ואמר בלעם קדם יי. בלק בר צפור, מלכא דמוֹאָב שלח לות; יא הַגָּה הָעַם הַיֵּצֵא מִמּצְרִים וַיַּכְסֵ אֶת-עַזְיָן הָאָרֶץ עַתָּה לְכָה קָבָה-לִי; אותו אָוָלִי אָוְכָל לְהַלְּחָם בּוּ וְאָגָרְשָׁתִי: היא עמי נפק מצרים. וחתפא ית עין שם שא דארעא. בعن. איתא לוט לי יתיה. מאם אפ' לאגחא ביה קרב ואטרכניה; יב' ו'יאמר אלְהָיִם אֶל-בָּלָעָם לא תלה עמָם לֹא תָאַר אֶת-הָעַם כ' בְּרוּךְ הוּא: ואמר יי לבלעם. לא תיזיל עטחן. לא

תלווט ית עמי, ארי בריך הוּא; ★

ב' בסת"י (שני) (חמשיכשהן מחוורות) יג' ויקם בלעם בפקר ויאמר אל-שרי בלק לכו אל-ארצם כי מאיו יהוה לחתה להלך עמכם: וكم בלעם בצפרא. ואמר לרביבי בלק. איזילו לארכען. ארי רעה קדם ז', דלא למשבקי למיזל עטבן; יד ויקומו שרי מואב ויבאו אל-blk ויאמרו מאיו בלעם הילך עטבנו: וקמו רברבוי מואב. ואתו לות בלק. ואמריו סריב בלעם למיתני עטבנא; ט' ויסף עוד בלק שלח שרים רבים ונכבדים מאלה: ואסיף עוד בלק. שלח רברבין, סגיאנו ויקרין מאلين; ט' ויבאו אל-blk ויאמרו לו פה אמר בלק בז-צפור אל-נא תמנע מהלך אליו: ואתו לות בלעם. ואמרו ליה. כדרון אמר בלק בר צפור, לא בגע תתמנע מלמית לות: י' פידכ אכבד מאד וכל אשר-תאמר אליו עשה ולכיה-נא קבה-לי את העם הזה: ארי יקרה איקרנץ לחטא. וכל. דתימר לי עביה. ואיתא בגע לוט לוי ית עמא חדין: י' וייען בלעם ויאמר אל-עבדי בלק אם-יתן-לי בלק מלא ביתו כסף וויהב לא אויל עבר את-פי יהוה אל-ה' לעשות קטנה או גדולה: ואתיב בלעם. ואמר לעברי בלק. אם יתן לי בלק. מל' ביתיה בספר ורקב. לית לי רשו. למעבר על גוירת מירא די אלה. למעבר וערתא או רפתא: י' עתה שבנו נא בזיה גם-אתם היללה ואדעתה מה-יסף יהוה דבר עמי: וכען. אוריבו בגע הכא. אף אתה בלילה. ואדע: מא יוסיף ז' למלא עמי: כ' ויבא אל-ה'ים | אל-blk לילך ויאמר לו אם-לקרא לך באו האנשים קום לך אתם ואך את-הדבר אשר-אדבר אליך אתו תעשה: ואותה מימר מן קדם ז' לות בלעם בלילה. ואמר ליה. אם למקרי לך אתו גבריא. קום איזיל עטבון. וברם. ית פתגמא, דאמיליל עמך יתיה תעביה;

ג' בסת"י (שלישי) כא ויקם בלוּם בפרק ויחבש את-אתנו וילך עם-שרי מואב: ויקם בלוּם בצפרא. וויריו ית אתניה. ואול עם רברבי מואב; כב ויחר-אף אל-היהם כי הולך הוא ויתיאב מלך יהוה בדרכך לשטן לו והוא רכב על-אתנו ושני געריו עמו: ותקיף רגוזא דיב ארי איזיל היא. ואתעטה. מלאכאה דיב. באורה לאשטי ליה. והוא רכיב על אתניה, ותרין עלימוחי עמייה; כג ותרא האתונן את-מלך יהוה נצוב בדרכך וחרבו שלופה בידו וגט האתונן מז-הדרך ותלך בשדה ויך בלוּם את-האתונן להטטה הדרך: וחוות אתנא ית מלאכאה דיב מעד באורחא. וחרביה שליפה בידיה. וסתת אתנא מן אורחא. ואולות בחקלא. ומוחא בלוּם ית אתנא, לאסתיותה לאורחא; כד ויעמד מלך יהוה במשועל הקרים גדר מזה וגדיר מזה: ויקם מלאכאה דיב. בשביל פרמיא, אטרא הגדריא מפא וגדריא מפא; כה ותרא האתונן את-מלך יהוה ותלחץ אל-הquier ותלחץ את-רגל בלוּם אל-הquier ויסוף להפתה: וחוות אתנא ית מלאכאה דיב. ואדחתיקת עם פותלא. ורחקתו. ית רגאל הבלתי לכותלא, ואוסף לממחה; ט ויסוף מלך-יהוה עבר ויעמד במקום צר אשר איז-דרך לנוטות ימין ושמאל: ואוסף מלאכאה דיב עבר. ויקם באתר עק, דלית אורח למסטי לימיינא ולשמאלא; ט ותרא האתונן את-מלך יהוה ותרבץ תחת בלוּם ויחר-אף בלוּם ויך את-האתונן במקל. וחוות אתנא ית מלאכאה דיב. ורבעת תחוות בלוּם. ותקיף רגוזא הבלתי, ומוחא ית אתנא בחוטרא; כה ויפתח יהוה את-פי האתונן ותאמיר לבלוּם מה-עשיתי לך כי הביתני זה שלש רגליים: ופתח כי ית פומא דאתנא. ואמרת לבלוּם מא עברית לך. ארי מחייבני, הנה תלת זמני; ט ויאמר בלוּם לאתונן כי התעללה כי לו יש-חרב בידי כי עתה הרגתיך: ואמר בלוּם לאתנא. ארי חיכת בי. אלו פון אית חרבא בידי, ארי בען קטלתי; ותאמיר האתונן אל-בלום הלוּא אנבי אתונך אשר-רכבת עלי מעודך עד-היום זהה החסכון הסבנתך לעשות לך בה ויאמר לא: ואמרת אתנא בלוּם. הלא אני אתונך דרכיבת עלי. מהאייך עד יומא חדין. המילך אליפנה. למאבד לך בדין, ואמר לא;

לא וַיְגֹל יְהוָה אֶת־עִנֵּי בְּלֹעֵם וַיֹּרֶא אֶת־מֶלֶךְ יְהוָה נִצְבֵּב בַּדָּרֶךְ וְחַרְבוֹ
שְׁלֵפָה בְּיַדְוֹ וַיַּקְרֵד וַיִּשְׂתַחֲוו לְאַפְיוֹן: אֲגָלָא יְיָ יְתַעַנֵּי בְּלֹעֵם. וְחוֹזָא. יְתַעַנֵּי מֶלֶךְ דִּי
מַעֲתֵד בְּאוֹרְחָא. וְחַרְבֵּה שְׁלֵפָה בְּיַדְיהָ, וְכַרְעָה וְסַגִּיד לְאַפְיהָן: לְבָן וַיֹּאמֶר אֶלְיוֹן מֶלֶךְ
יְהוָה עַל־מָה הַפִּתְחָת אֶת־עֲתָנָךְ זוּה שְׁלֹשׁ רְגָלִים הַפִּתְחָת אֶנְכִּי יֵצְאָתִי
לְשָׁטָן בְּיַדְרֵת הַדָּרֶךְ לְנֶגֶדְךָ: וַיֹּאמֶר לְיָהּ מֶלֶךְ דִּי. עַל מָא. מַחְיתָא יְתַעַנֵּךְ. דָּנוּ
תָּלַת זְמִינָן. הָאָנָא נַפְקִית לְשָׁטָן. אֲרִי גָּלִי גָּדְמִי דָּאת רָעִי לְמִזְלָל בְּאוֹרְחָא לְקַבְּלָיָן
לְגַזְבָּא נַעֲמָנָה אֶתְהָזָן וְתַט לְפִנֵּי זוּה שְׁלֹשׁ רְגָלִים אֲגָלִי נַעֲמָתָה מִפְנֵי בַּי
עַתָּה גַּסְמָא אֶתְכָה הַרְגָּתִי וְאֶתְהָחַיִתִי: וְחוֹתְמָנִי אֶתְנָא. וְסַטָּתָן מִן גָּדְמִי. דָּנוּ תָּלַת
זְמִינָן. אַלְוּ פָּזָן לְאָסְטָת מִן גָּדְמִי. אֲרִי בָּעָן. אָרְךָ יְתַדְּקָלִית (סְסָא קָטִילִית) וַיְתַהְתַּחֲמִיתָן;
לְדָן וַיֹּאמֶר בְּלֹעֵם אֶל־מֶלֶךְ יְהוָה חִטְאָתִי בַּי לְאָיְדָתִי בַּי אֶתְהָנִצְבֵּב
לְקַרְאָתִי בְּדָרֶךְ וְעַתָּה אַסְמָרָע בְּעִינֵיךְ אֲשִׁיבָה לְיָהּ: וַיֹּאמֶר בְּלֹעֵם. לְמֶלֶךְ דִּי
חַבִּית. אֲרִי לְאָיְדָתִי. אֲרִי אֶתְהָ. מַעֲתֵד לְקַדְמוֹתִי בְּאוֹרְחָא. וּבָעָן. אָמָם בַּיְש בְּעִינְךָ אַתְּוּבָה לְיָהּ
לָה וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ יְהוָה אֶל־בְּלֹעֵם לְךָ עַמְּהָאָנָשִׁים וְאַפְסָם אֶת־הַדָּבָר
אֲשֶׁר־אָדָבָר אַלְיָד אֶתְהָ תְּדַבֵּר וַיַּלְךְ בְּלֹעֵם עַמְּשָׁרִי בְּלָקָן: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ דִּי
דִּי לְבְלֹעֵם. אַיִיל עַמְּגַבְּרִיא. וּבָרָם. יְתַפְּתָגָמָא. דָּאַמְלִיל עַמְּקָמָה תְּמִלְלִיל וְאַזְוָל בְּלֹעֵם עַמְּ

רְבָרְבִּי בְּלָק:

דְּבָשָׁתִי [נ] לו וַיִּשְׁמַע בְּלָק בַּי בָּא בְּלֹעֵם וַיֵּצֵא לְקַרְאָתוֹ אֶל־עִיר מוֹאָב
אֲשֶׁר עַל־גָּבוֹל אַרְנוֹן אֲשֶׁר בְּקָצָה הַגָּבוֹל: וַיִּשְׁמַע בְּלָק אֲרִי אֶתְהָא בְּלֹעֵם. וַיַּפְקֵד
לְקַדְמוֹתִיהָ לְקַרְאָתָא דְמוֹאָב. דָעַל תְּחֻום אַרְנוֹן. דְבָסְטָר תְּחֻמָּא; לו וַיֹּאמֶר בְּלָק אֶל־
בְּלֹעֵם הָלָא שְׁלָחْ שְׁלָחָתִי אַלְיָד לְקַרְא־אַלְךְ לְמָה לְאַ-הַלְכָת אַלְיָ
הָאָמָנָם לְאָוֶל בְּפֶבֶדָה: וַיֹּאמֶר בְּלָק לְבְלֹעֵם. הָלָא מַשְׁלָח שְׁלָחָת לְוֹתֶךָ לְמִקְרֵי לְךָ.
לְמָא לְאָתִתָּא לְוֹתָי. הַבְּקוּשָׁתָא הוֹתִיתָא אָמָר: לִית אָנָא יְכִיל לְיִקְרֹותָהָן: לה וַיֹּאמֶר
בְּלֹעֵם אֶל־בְּלָק הַגָּה־בָּאָתִי אַלְיָד עַתָּה הַיְכִיל אַוְקָל דָבָר מְאֹוֹמָה
הַדָּבָר אֲשֶׁר יִשְׁמַע אֱלֹהִים בְּפִי אֶתְהָ אָדָבָר: וַיֹּאמֶר בְּלֹעֵם לְבָלָק. הָא אֶתְהָיִתִי לְוֹתָךָ.
בָּעָן. הַמִּיכָּל יְכִילָנָא לְמִלְלָא מִדָּעָם. פַּתְגָּמָא. דִּישְׁוִי יְיָ. בְּפָומִי יְתַהְתַּחֲמִיתָן;

(רביעי) (שתי בשחן מחוברות) טל וילך בלהם עם־בלק ויבאו קריית חוצות: ואיל בלהם עם בלק, וاعליה לкриית מחוזה; מ ויזבח בלק בקר וצאן וישלח לבלעם ולשרים אשר אתו: ונכנס בלק תוריין עזנו. ושלוח לבלעם, ולרברביה דעתיה; מא ויהי בפרק וייחד בלק את־בלעם ויעלהו במוות בעל וירא משם קאה העם: וזהו בцеפרא. ודבר בלק ית בלהם. ואסקיה לרמת החלניה, וחוזא מתפנו קצת מן עמא; כג א ויאמר בלהם אל־בלק בנה־לי בזה שבעה מזבחות והכו ל' בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ואמר בלהם לבלק. בני לי הכא שבעה מדבחין. ואתקין לי הכא, שבעה תוריין ושבעה דכרים; ב ויעש בלק כאשר דבר בלהם ויעל בלק ובלהם פר ואיל במזבח: ועבד בלק. במא דמליל בלהם. ואסיק בלק ובלהם, תורה בדבר על כל מדבח; ג ויאמר בלהם לבלק התיצב על־עלתך ואלכה אויל, יקרה יהוה לךרתי ודבר מה־יראני והגדתי לך וילך שפי: ואמר בלהם לבלק, אתעטך על עלתך. ואחד. מאם. ערע מימר מן קדם כי לקדמותי. ופתגמא דיחסני ואחו לך, ואיל ייחידי, ד ויקר אליהם אל־בלעם ויאמר אליו את־שבעת המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח: ערע מימר מן קדם כי בבלעם. ואמר קדמוה. ית שבעה מדבחין סדרית. ואפיקית, תורה ודבר על כל מדבח; ה וישם יהוה דבר בפי בלהם ויאמר שוב אל־בלק וכחה תדבר: ושוי כי. פתגמא בפומא דבלעם. ואמר, הנוב לות בלק וכרי תමיל; ו ישב אליו יהגה נצב על־עלתו הוא וכל־שרי מוואב: ותב לותה. זהה מעתך על עלתיה, הוא וכל רברבי מוואב; ז וישא משלו ויאמר מנ־ארם ינחני בלק מלך־מוואב מהרירילךם לכחה אריה־לי יעקב يولכה זעמה ישראל: ונTEL מטליה ואמר. מן ארם. דברני בלק מלכא דמוואב מטורי מדחא. איתא לוט ליעקב: ואיתה תריד לי ישראל; ח מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם יהוה: מה לאויה. דלא לטיה לא. ומה אטרכיה, דלא תרכיה כי; ט ביד־מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו חזען לבדך ישבע ובגוים לא יתחשב: ארץ מריש טוריא חוויתיה. ומרמתא סכיתיה. הא עמא בלחוידיה עתידיין דיחסנו עלמא, ובעוממי לא יתדען גמירא; י מי מנה עפר יעקב ומספר את־רבע ישראלי תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתך בכמה: מן יפול למני דעקייא דבית יעקב. האмир עליהון יסגור בעפרא דארעה. או תרא מאבע משrichtא דישראל. תמות נפשי מותא דקשיטוה, ויהי סופי בותהון; יא ויאמר בלק אל־בלעם מה עשית לי לקב איבי לךתייך יהגה ברכת ברה: ואמר בלק לבלעם. מא עבדת לי. למלט שנאי דברתך, והא ברכת מבריכת להונן; יב ויען ויאמר הלא את אשר ישים יהוה בפי אתו אשמור לדבר: ואטיב ואמר. הלא. ית דישוי כי בפומי;

יתיה אטר למללא;

ה' בסת"י חמישיו יג ויאמר אליו בלק לך את אתי אל-מקום אחר אשר תראנו ממשם אפס קצחו תראה וכלו לא תראה וקננו לוי ממשם: ואמר ליה בלק איתא בען עמי. לאחר אתרו דתחזינה מטמן. לחוד קצתה תחזי. וכוליה לא תחזי. ותלטיה לי מטמן: יד ויקחחו שדה צפים אל-ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחות ויעל פר ואיל במזבח: ודרירה לחקל סוכות. ליריש רמתא. ובנה שבעה מרובין. ואפיק: תור ודבר על כל מדבח: טו ויאמר אל-blk התיצב בה על-עלתך ואני אקרה בה: ואמר לבלק. אתעד הכא על עתך ואני אתמי עד בא: טז ויקר יהוה אל-בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל-blk וכל הדרבר: וערע מימר מן קדם יי' בבלעם. ושוי פתגמא בפומיה. ואמר טוב לות בלק וכדין תמליל; ז' ויבא אליו והגע נצב על-עלתו ושרי מואב אותו ויאמר לו בלק מה-דבר יהוה: ואתא לותה. והוא מעתר על עתיה. ורבבי מואב עמי. ואמר ליה בלק מאי מליל יי': זח ויישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האינה עדי בנו צפר: ונTEL מתליה ואמר. קום בלק ושמע. אצית למימרי בר צפור; יט לא איש אל' ויכזוב ובוד-אדם ויתנחים ההוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה: לא במליל בני אנשה מימר להא. בני אנשה אמרין ומבדין. ואף לא בעובי בני בשרא דאנון גורין למעבד תיבין ומתמלכין. הוא אמר ועביד: וכל מימריה מתקינס; כ' הגה ברך לךחתי וברך ולא אשיבנה: הא ברכו קבילת ארבעניה לישראל; ולא אתיב ברכתך מגניה; כא לא-הבית אוון ביעקב ולא-ראה עמל בישראל יהוה אל-היו עמו ותרועת מלך בו: אסתבלית ולית פלחן גולין בדבית יעקב. ואף לא עברי ליאות שקר בישראל. מירא די' אלהון בסעההון; ושבינת מלבחון בינההן; כב אל מוציאים ממצרים בתועפת ראמ לו: לא דאפיקנון ממצרים; תוקפא ורומה דיליה; כג כי לא-נחש ביעקב ולא-קסם בישראל כתעת יאמר ליעקב ולישראל מה-פעל אל: ארי לא נחשיא עבן דיטב לדבית יעקב. ואף לא קסמייא רען ברבות בית ישראל. בעז. יתאמר ליעקב ולישראל: מא עבד אלהא; כד חז-עם בלביא יקום ובארץ יתנשא לא ישכב עד-יאכל טרפ' ודם-חללים ישתח: הא עמא בליתא שרי. וכאריא יתנשל. לא ישרי בארץ עד דיקטול קטול. ונכסי עטמייא יירת; כה ויאמר בלק אל-בלעם גס-קב לא תקננו גס-ברך לא תברכנו: ואמר בלק לבלעם. אף מלט לא תלטנו. אף ברבא לא תבריכנו: ט' ויען בלעם ויאמר אל-blk הלא דברת אליך לאמր כל אשר-ידבר יהוה אותו עשה: ואתיב בלעם. ואמר לבלק. הלא. מלילות עפן למימר. כל דימليل יי' יתיה אעביד;

וּבָסְתִי" [ששי] (שביעי כשהן מחוורות) כו וַיֹאמֶר בְּלֹק אֶל־בְּלֹעַם לְכָה־נָא אֲקַח־ךְ אֶל־מָקוֹם אַחֲרֵי אַיִלִי יִשְׁרָאֵל בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים וְקַבְתּוּ לִי מִשְׁם: וַיֹאמֶר בְּלֹק לְבְלֹעַם. אַיִתָא בָּעֵן אֲדָבָרָנוּ. לְאַתָר אַחֲרֵנוּ. מַאֲמָת תַּהֲיֵ רְעוֹא מִן קָדְםֵי יְהֹוָה. וְתַלְוִתְיהָ לִי מִתְפָנֵי כה וַיַּקְרַח בְּלֹק אֶת־בְּלֹעַם רַאשֵׁ הַפָּעוֹר הַגְּשָׁקָר עַל־פָנֵי הַיְשִׁימָן: וַיֹּאמֶר בְּלֹק יְתִ בְּלֹעַם. רֵישׁ רְמַתָּא. דְמַסְתָּכִיא עַל אֲפִי בֵית יְשִׁימָן: כַּט וַיֹאמֶר בְּלֹעַם אֶל־בְּלֹק בְּגַהַלְיָה בָזָה שְׁבָעָה מִזְבְּחָת וְהַכֵּן לִי בָזָה שְׁבָעָה פְּרִים וְשְׁבָעָה אַיִלָם: וַיֹאמֶר בְּלֹעַם לְבְלֹק. בְּנֵי הַכָּא שְׁבָעָה מִדְבָחִין. וְאַתָּקֵין לִי הַכָּא. שְׁבָעָה תָוֹרִין וְשְׁבָעָה דְכָרִין; ל וַיַּעֲשֵׂ בְּלֹק כַּאֲשֶׁר אָמַר בְּלֹעַם וַיַּעֲלֵ פָר וְאַיִל בְּמִזְבֵחַ: וַיַּעֲבֹר בְּלֹק. בָמָא דַאֲמָר בְּלֹעַם. וְאַסְיָק. תָוֹר וְדָבָר עַל פָל מִדְבָתָה; כַּד א וַיֹּאמֶר בְּלֹעַם כִּי טֻוב בְּעֵינֵי יְהֹוָה לְבָרְךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְלֹא־הַלְךָ בְּפָעָס־בְּפָעָס לְקַרְאָת נְחַשִּׁים וַיַּשְׁתַּחַת אֶל־הַמְּדָבָר פָנֵיו: וְחוֹא בְּלֹעַם. אַרְיִ תָקוֹן. קָדָם יְיָ לְבָרְכָא יְתִ יִשְׂרָאֵל. וְלֹא הַלֵּיךְ בָזָן בָזָן לְקָדְמוֹת נְחַשִּׁיא. וְשַׁוִי לְמִדְבָרָא אֲפֹהָיִן ב וַיַּשְׁאַ בְּלֹעַם אֶת־עֵינֵי וַיֹּאמֶר אֶת־יִשְׂרָאֵל שְׁבֹן לְשָׁבְטֵיו וְתָהִי עַלְיוֹ רְוֵחַ אֱלֹהִים: וְהַזְבֵבָלָם יְתִ עֲנוֹהָי. וְחוֹא יְתִ יִשְׂרָאֵל. שְׁרֵי לְשָׁבְטוֹהִי. וְשְׁרֵת עַלְוִי רָוֵת נְבוֹאָה מִן קָדָם יְיָ ג וַיַּשְׁאַ מְשֻׁלָּו וַיֹאמֶר נָאָם בְּלֹעַם בְּנֵו בָעֵד וְנָאָם הַגָּבָר שְׁתָם הַעִזִזִים: וְנִטְלָ מִתְלִיהָ וַיֹאמֶר בְּלֹעַם בְּרֵבָעָו וַיֹאמֶר גּוֹבְרָא דְשְׁפִיר חַזִיּוֹ ד נָאָם שְׁמַע אַמְרִיד־אַל אֲשֶׁר מְחֹזָה שְׁדֵי יְחֹזָה נַפְלֵל וְגַלְוֵי עַגְנִים: אִימָר. דְשְׁמַע מִימָר מִן קָדָם אֶל. דְחִזּוֹ מִן קָדָם שְׁדֵי חַזִיּוֹ שְׁכִיב וּמִתְגָלֵי לִיהְיָה מִהְתָּבוֹ אֲהַלְיךָ יַעֲקֹב מִשְׁבְּנָתִיךָ יִשְׂרָאֵל: מֵאַטְבָא אַרְעֵד יַעֲקֹב בֵית מִשְׁרָק יִשְׂרָאֵל כְנַחֲלִים נְטִיו בְּגַנְתָה עַלְיִ נְהָר בְּאַהֲלִים נְטַע יְהֹוָה כָּאָרֶזִים עַל־יָמִים: בְּנַחֲלִין דְמִדְבָרִין. בְּגַנְתָה שְׁקִיא דְעַל פְרָת. בְּבּוּסְמִיא דְנַצְבָּה יְיָ בָאָרֶזִים דְנַצְבָּה עַל מִיאָה ז יְיָל־יָמִים מִזְלִיו וּזְרָעוֹ בְמִים רְבָים וְיָרָם מְאָגָג מְלָבָה וְתִנְטָל מְלָכִותִיהָ חַאֲל מְזִצִיאוֹ מִמְצָרִים בְּתוּעָפָת רָאָם לֹו יַאֲכֵל גּוֹיִם צְרִיו וּעַצְמָתִיהם יָגָרָם וְחַצְיוֹ יְמִחְזִין: אֶל דְאַפְיקָנוּ מִמְצָרִים. תּוּקָפָא וּרְומָא דִילָה. יַכְלוּן בֵית יִשְׂרָאֵל נְכִסִּיא עַמְמִיא שְׁנָאֵיהָן וּבְבָזָת מִלְכִיהָן יַתְפִּקְנוּ וְאַרְעַתְהָן יַחְסָנוּ ט בְּרָע שְׁבָב בְּאָרֵי וּכְלַבְיָא מַי יַקְיָנָנוּ מִבְּרָכִיךָ בְּרוֹיךָ וְאַרְרִיךָ אַרְוּרָה: יְנֻמָת יִשְׂרָאֵב תִּקְרֹף בְּאָרֵי. וְכָלִיתָא וְלִיתָא דִיקְמִנִיה. בְּרִיכָד יְהֹוָה בְּרִיכִין וְלִיטָד יְהֹוָה לִיטִין:

ז' בסת"י, ויחר-אף בלק אל-בלעם ויספק את-בפיו ויאמר בלק אל-בלעם לך איבי קראתיך והנה ברכת ברך זה שלש פעמים: ותקיף רוגוז דבלק בבלעם. ושקפנו ליהוה. ואמר בלק לבלעם. למלאת שנאי קרייתך. וזה ברבא מבריכת להז, הנה תלת זמנה; א' עתה ברוח-להך אל-מקומך אמרתִי בקד אקביך והנה מנעה יהוה מכבוד: וכען איזיל לך לאטרך. אמרית יקרה אזכור. וזה, מנעד יי' מז'eker: ובו ויאמר בלבעם אל-בלק הלא גם אל-מלאכיך אשר-שלחת אליו דברתִי לאמר: ואמר בלבעם לבלק. הלא. אף עם אונדרך, דשלחתך לותי מלילית למירם; יג אס-יתז-לי בלק מלא ביתך כסוף וזחוב לא אוכל לעבר את-פי יהוה לעשות טובה או רעה מלבי אשר-ידבר יהוהatto אדבר: אם יתנו לי בלק. מלוי ביתיה בסוף ודהב. לית לרשות. למעבר על גוירת מימרא די. למבוך טבטה. או בשטח מרעותיו. דימיליל יי' יתיה אמליל;

(שבעיע) יד עתה הנני הולך לעמי לכה איעצה אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים: וכען האנא אויל לעמי. איתא אמרינך מא דתעביד. ואחו לך. מא דיעביד. עמא חדין, לעמך בסוף יומיא; טז ויישא משלו ויאמר נאם בלבעם בנו בער ונאמ הגבר שתם העזין: ונטל מתליה ואמר. אמר בלבעם בר בעור, ואמר אברא דשפיר צו; טז נאם שמע אמרידיאל וידע דעת עליון מחוזה שדי יהזה נפל וגלו עינים: אמר. דשמע מימר מן קדם לא. וידע מדע מן קדם עלאה. חיו מן קדם שדי חי, שכיב ומתגלי ליה; יז ארדאנפו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרכ' כזובב מיעקב וקם שבט מישראל ומחז' פאת' מוואב וקרקר בל-בני שת: חוויתיה ולא בعن. סכיתיה וליתותיה קרב. בד יקום מלכא מיעקב. ויתרבה משיחא ישראל. ויקטיל רבבי מוואב, וישלוט בבל בני אנשא; יח זהיה אדום ירשה והיה ירשה שער איביו וישראל עשה חיל: והיה אחים ירotta. והיה ירotta. שער לבני דבבוח, וישראל יצא בנכסי; יט וירד מיעקב והאביד שריד מעיר: ויהות חד מדברית יעקב, ויזביר משיזיב מקרית עממי; כ וירא את-עמלך ויישא משלו ויאמר ראשית גוים עמלך ואחריתו עדרי אבד: וחוא ית עמלאה. ונטל מתליה ואמר. ריש קרביא דישראל היה עמלך. וסופה לעלמא ייבח; כא וירא את-הקיני ויישא משלו ויאמר איתן מושבך ושים בסלע קני: וחוא ית שלמה. ונטל מתליה ואמר. תקייב בית מותבר, ושו בפרק תקייב מדורך; כב כי אס-יהיה לבער קין עד-מה אשור תשקה: ארי אם יי' לשיצאה שלמה, עד מא אטוראה ישבינה;

כג וַיָּשָׁא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֹזִי מֵי יְחִי מִשְׁמוֹ אֵל: נִטְלָה מִתְלִיהָ וְאָמָר. וְלִחְבִּיא
דִּיחוֹן, כְּדֵי יַעֲבֹד לְהָא יְתָא אַלְיָוֹן: כְּדֵי צִים מִיד בְּתִים וְעַגְוָעָבָר
וְגַם־הָוָא עֲדֵי אַבְדָּה: וְסַעַן יַצְרָחָן מִרְומָאִי. וְעַגְוָן לְאַתְוָר וַיַּשְׁעַבְדוּן לְעַבְרָ פְּרָתָ, וְאֵפֶר
אָנוֹן לְעַלְמָא יַבְרוֹן; כְּה וַיַּקְם בְּלָעָם וַיַּלְךְ וַיִּשְׁבַּע לְמִקְמָוֹן וְגַם־בְּלָק הַלְּךָ
לְדַרְפָּוֹ: וַיַּקְם בְּלָעָם. וְאַזְוֵל וְתֵב לְאַתְרִיהָ, וְאֵפֶר בְּלָק אַזְוֵל לְאוֹרְחִיהָ; פְּכָה אַזְוֵל וַיִּשְׁבַּע
יִשְׂרָאֵל בְּשָׁטִים וַיְחַל הָעָם לְזֹנּוֹת אַל־בְּנוֹת מוֹאָב: וַיַּתְבִּיב יִשְׂרָאֵל בְּשָׁטִין. וְשָׁרֵי
עַמָּא, לְמַטְעֵי בְּתֵר בְּנֵת מוֹאָב; בְּוֹתְקָרָא גַּלְעָם לְזֹבְחֵי אֱלֹהֵי הַיָּהּוֹן וַיַּאֲכַל הָעָם
וַיִּשְׁתַּחַוו לְאֱלֹהֵי הַיָּהּוֹן: וַיַּקְרָא הַעֲמָה לְעַמָּא. לְדַבְּחֵי טָעוֹתָהָוּן. וַיַּאֲכַל עַמָּא, וְסַגְדוּ לְטָעוֹתָהָוּן;
ג וַיַּעֲמֹד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פָּעָור וַיִּחַרְאֵף יְהֹוָה בְּיִשְׂרָאֵל: וְאַתְּחַבֵּר יִשְׂרָאֵל
לְבַעַל פָּעָור, וְתַקְרִיף רְגֹנָא דֵי בִּיְשָׁרָאֵל; ד וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אַל־מִשְׁהָ קָח אֶת־בְּלָל־
רָאשֵׁי הָעָם וְהַזְקֵעַ אֹתָם לַיְהֹוָה נִגְדֵּה הַשְׁמֵשׁ וַיִּשְׁבַּע חֶרְוֹן אֶרְאֵף יְהֹוָה
מִיְּשָׁרָאֵל: וַיֹּאמֶר יְהֹוָה לְמִשְׁהָה: דָּבָר יְתָבֵל רַיְשֵׁי עַמָּא. וְדוֹן וְקְטוֹל דְּחִיבָּ קְטוֹל. קְדוּם יְיַקְבִּיל
שְׁמָשָׁא. וְתוּב, תְּקוּר רְגֹנָא דֵי מִיְּשָׁרָאֵל; ה וַיֹּאמֶר מִשְׁהָ אַל־שְׁפֵטִי יִשְׂרָאֵל הַרְגָּזָן
אִישׁ אֲנָשֵׁיו הַגְּזָמְדִים לְבַעַל פָּעָור: וַיֹּאמֶר מִשְׁהָ: לְדִינֵי יִשְׂרָאֵל. קְטוֹלוּ גָּבָר גּוֹבְרוֹהִי.
דְּאַתְּחַבֵּר לְבַעַל פָּעָור; וְהַגָּה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיִּקְרַב אַל־אָחִיו
אַת־הַמְּדִינִית לְעֵנִי מִשְׁהָ וְלְעֵנִי בְּלִעְדָת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְהַמָּה בְּכִים
פָּתָח אָהָל מוֹעֵד: וְהָא. גּוֹבָרָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתָּא. וְקָרֵיב לְוָת אֲחוֹהִי יְתָהָרִינִיתָא. לְעֵנִי
מִשְׁהָ. וְלְעֵנִי בְּלִבְנְשָׁתָא דְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל. וְאָנוֹן בְּכָנוֹ: בְּתְרֻעָה מִשְׁבָּן זְמָנָא;

(מפטיר) ז וַיֹּרֶא פִּינְחָס בְּזֵד־אַלְעָזֶר בְּזֵד־אַהֲרֹן הַפְּתֹן וַיַּקְם מִתְזָה הַעֲדָה
וַיִּקְחֵר רַמְח בִּידָוֹ: וְתוֹא. פִּינְחָס בָּר אַלְעָזֶר. בָּר אַהֲרֹן הַפְּתֹן. וְקָם מִזְוֹן בְּנְשָׁתָא, וְגַסְיָב רַוְמָחָא
בִּידָיהָ; ח וַיָּבֹא אַחֲר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אַל־הַקְבָּה וַיִּדְקַר אַת־שְׁנֵי הַמְּנִיחָה אֶת אִישׁ
יִשְׂרָאֵל וְאַת־הָאָשָׁה אַל־קְבָתָה וְתַעַצֵּר הַמְּגַפָּה מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְעַל.
בְּתֵר גּוֹבָרָא בָּר יִשְׂרָאֵל לְקַבְּתָה. וּבְזַע יְתָרְיוֹהָן, יְתָרְגּוֹרָא בָּר יִשְׂרָאֵל. וִית אַתָּא בְּמַעַהָא.
וְאַתְּבֵלִי מַזְטָנָא, מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; ט וַיְהִי הַמְּתָרִים בְּמַגְפָּה אַרְבָּעָה וְעַשְׁרִים אַלְפָי:
וְהָוֹן. דְּמִיתָו בְּמַזְטָנָא, עַשְׁרִין וְאַרְבָּעָה לְאַפְיָו: פ